

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milady Haplové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **H. s. S.**, zastoupeného Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem, se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 11. 2004, č. j. 31762/04-11000, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 20/2005, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Ca 20/2005 – 56,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Ca 20/2005 – 56, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ministr zemědělství rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl rozklad žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10. 6. 2004, č. j. 42705/03-7040/16230. Tímto rozhodnutím Ministerstva zemědělství bylo v mimoodvolacím řízení podle § 65 spr. ř. účinného do 31. 12. 2005 změněno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 23. 9. 2003, č. j. ŽP/7196/03, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ze dne 18. 7. 2003, č. j. 592/03-206/A5-ŽP ve věci uznání honitby tak, že uvedené rozhodnutí Městského úřadu Stříbro bylo zrušeno.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2005, č. j. 8 Ca 20/2005-35, byla žaloba proti rozhodnutí ministra zemědělství odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí podle soudu nezaložilo, nezměnilo, nerušilo ani závazně neurčilo práva a povinnosti žalobce.

Proti rozhodnutí podal žalobce kasační stížnost, v níž požádal soud o osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti z důvodu své nemajetnosti. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Ca 20/2005 - 56, byla žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti zamítnuta. Podle soudu žalobce sice doložil, že nemá prostředky na zaplacení soudního poplatku, avšak Městský soud v Praze současně podle § 36 odst. 3 s. ř. s. zkoumal, zda kasační stížnost může být úspěšná, a dospěl k závěru, že nikoliv, neboť žalobu odmítnutou kasační stížností napadeným usnesením žalobce podal proti rozhodnutí vyloučenému ze soudního přezkumu. Proto soud žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti zamítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce včasnou kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel uvedl, že soudu doložil svou nemajetnost a soud uznal, že stěžovatel nemá prostředky na zaplacení soudního poplatku; současně však soud podle § 36 odst. 3 s. ř. s. dovedl, že návrh žalobce ve věci samé zjevně nemůže být úspěšný. S tím se stěžovatel neztotožnil, neboť Městský soud v Praze zamítl žádost o osvobození od soudních poplatků z téhož důvodu, jako odmítl jeho žalobu. Tím však žalobci, který prokazatelně nemá prostředky na úhradu soudního poplatku, odňal možnost podrobit rozhodnutí soudu prvního stupně přezkumu v řízení o kasační stížnosti. Žalobce poukázal na to, že v totožných řízeních vedených u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 2/2005 a sp. zn. 7 Ca 3/2005 mu bylo pro řízení o kasačních stížnostech přiznáno osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel navrhl, aby usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Ca 20/2005 – 56, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně pochybil, když zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti na základě vlastní úvahy o tom, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. Městský soud v Praze při posuzování splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků na jedné straně konstatoval nemajetnost stěžovatele, čímž byla splněna jedna podmínka pro přiznání osvobození od soudních poplatků. Dále však Městský soud v Praze na základě vlastní ničím nepodložené úvahy sám posoudil podanou kasační stížnost jako návrh, který zjevně nemůže být úspěšný, pročez podle něj nebyla splněna druhá podmínka pro osvobození od soudních poplatků a žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků byla zamítnuta. K takové úvaze však podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl Městský soud v Praze v dané věci oprávněn. V souzené věci stěžovatel v kasační stížnosti směřující proti usnesení o odmítnutí žaloby namítal důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky

soudem prvního stupně. Posoudit to, zda původní usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby, napadené kasační stížností, pro řízení o níž žádal stěžovatel o osvobození od soudních poplatků, bylo či nebylo v souladu se zákonem a zda je tedy na místě kasační stížnost zamítnout či napadené rozhodnutí zrušit, náleží výhradně do pravomoci Nejvyššího správního soudu. Nebylo tedy na místě, aby si Městský soud v Praze činil vlastní úsudky týkající se potenciálního budoucího meritorního rozhodování Nejvyššího správního soudu přezkoumávajícího právní názor Městského soudu v Praze. Závěr o zjevné neúspěšnosti podaného návrhu by si byl soud prvního stupně oprávněn učinit toliko v situaci, kdy by např. kasační stížnost byla podána opožděně, osobou k tomu zjevně neoprávněnou, či by byla podána proti rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná. Pokud však byla podaná kasační stížnost včasná, přípustná a stěžovatel byl zastoupen advokátem, nebylo možné dospět k závěru, že kasační stížnost zjevně nemůže být úspěšná, neboť Městský soud v Praze nebyl oprávněn činit si závěr o vlastním právním posouzení věci, které bylo kasační stížností napadáno. Tím, že soud odůvodnil negativní rozhodnutí ve věci osvobození od soudního poplatku právním názorem, jenž má být teprve podroben kasačnímu přezkumu Nejvyšším správním soudem a žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítl s tvrzením, že podaná kasační stížnost nemůže být úspěšná, předjímal Městský soud v Praze budoucí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, zkrátil stěžovatele na jeho procesních právech a znamenal *de facto* odeprání ústavně zaručeného práva na přístup k soudu, konkrétně v případě stěžovatele v podobě odnětí jedné soudní instance.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou pro nesprávné posouzení právní otázky soudem, a proto usnesení Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc mu současně věc vrátil k dalšímu řízení, v němž je Městský soud v Praze podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu